



Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunaeus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. XI. De Levitis illis, quorum ministerio sacerdotes utebantur. classes eorum, & diversa munia. Nethinæi. Lex annaria de Levitis lata quando cessaverit. Levitas non itidem, ut sacerdotes, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

in synagogam istius loci convenisse eos una, atque animos cogitationesque ad ædem transmisisse, quæ Ierosolymæ erat. Ita publicam sacrorum causam absentes quidem, sed eadem hora tamen, atque etiam publicè, prosecuti sunt. Legatis his, dum hebdomadale munus peragebant, jejunandum quater fuit, & quidem certo tempore. Constitutus enim ad id dies Lunæ, Martisque, & Mercurii, ac Iovis est. Neque refert, Ierosolymæ in templo, an in oppidorum synagogis convenierint. Pariter enim jejunii necessitas eos tenuit. Datum tamen sabbatho id honoris est, ut pridie essent lege hac soluti. quemadmodum profectò nec postridie se macerabant, שלש ימיו מעונן *ne sabbathi lætitiã maceror exciperet jejuniorum.* Ac de his quidem satis dictum est. Cætera, quæ de precibus legatorum universitatis, deque legis recitatione tradunt Talmudici, ab ipsis petantur.

CAPVT XI.

De Levitis illis, quorum ministerio sacerdotes utebantur. classes eorum, & diversa munia. Nethinai. Lex annaria de Levitis lata quando cessaverit. Levitas non itidem, ut sacerdotes, repro-

batos fuisse. Quantum nefas fuerit, confundi eorum ministeria.

SEquitur ut præterea de Levitis quædam dicamus, quorum appellatio duplicem rationem habet. modò enim sic dicti communiter omnes ii sunt, qui de tribu Levitica essent, ad quos in universum ea pertinent, quæ *suprà* diximus in hujus libri capite ix. Interdum verò hoc nomine vocantur, qui in urbe Ierosolyma per vices sacrum ministerium subibant, quod erat longè à sacerdotum functionibus diversum. De qua re breviter dicendum nobis hîc est, ne eam partem non attingisse videamur. Igitur Levitarum horum munus fuit sacerdotibus ministrare, eaque obire, quæ ignobilioris operæ erant. Planè enim, quod Romanis inter sacra atque in templis victimarii, popæque, & æditui, ac præciæ, tibicinesque præstitère, id Iudæorum mos, lexque Levitis demandaverat, non omnibus hercle, sed iis duntaxat, qui pro genitore Levi sati, genus tamen suum ab Aharone non traxerunt. Et si enim profectò Aharon quoque eodem satù editus fuit, tamen, quia in ejus familia & posteritate dignitas stetit sacerdotii, non ita frequenter in sa-
cro

ero codice Levitarum nomen datum
 nepotibus ejus est. Ac initio quidem,
 ex Mosis instituto, Levitæ sacerdoti-
 bus duntaxat operam navabant, ar-
 camque humeris portabant, & vasa
 sacra curabant. Ejusque generis mox
 classes viginti & quatuor David fecit,
 quæ singulæ per vices suas hebdoma-
 dam unam in templo essent: planè
 quemadmodum etiam sacerdotum
 divisæ stationes erant. Cæterum idem
 ille rex David eadem lege totidem
 quoque familias alias instituit Levita-
 rum, quorum pars voce, alii organis
 nabliisque inter sacra canerent. Ac
 rursum eodem auctore viginti & qua-
 tuor stationes ædituorum factæ sunt.
 Postremo, quemadmodum Levitæ sa-
 cerdotibus ministrabant, ita ipsis Le-
 vitis dati alii sunt, qui lignatum aqua-
 tumque mitterentur. Hi primum Gi-
 beonitæ erant, quos maximus populi
 ductor Iosua in bello servaverat. mox
 Davidis Salomonisque tempore alii ex
 victis gentibus accessere, atque uno
 nomine omnes appellati Nethinæi
 sunt, quasi dedititios aut adscriptitios
 dixeris. Verum hæc Cornelius Bertra-
 mus, Carolusq; Sigonius, eruditissimis
 ambo commentationibus, tam dili-
 genter persecuti sunt, nihil ut addi à

nobis possit. Quare alia quædam circumspiciamus. In tractatu Talmudico, quem Massécha Cholin appellant, in fine capituli primi, annotatum est, legem eam numinis, quæ Levitis quinquaginta annos natis missionem dat, haud perpetuam esse, sed eo tempore duntaxat valuisse, cum transferendum identidem sacrum tabernaculum esset. mox enim, cum religionum ceremoniarumque sedes stabilis in æde Hierosolymitana esset, nunquam eos solenni ministerio sese abdicavisse, qui quinquagenariis majores erant. In extremo ejusdem capituli traditum quoque est, non fuisse in Levitis id spectatum, an corpore integro essent. nullum enim vitium fuisse, quod sacro munere eos prohiberet. Quare profectò, quod de sacerdotibus, deque Pontifice diximus, ad hos non pertinet. Vocem tamen ibidem Talmudici excipiunt, quæ, grandi ætate cum deficeret, vitium in cantoribus fecit. Scribit Maimonides, crimen capitale fuisse, si Levita sacerdotis curas capesseret, aut ex ipsis Leviticis muniis aliquod ejusmodi obiret, quod assignatum illi non esset: puta, si ædituus cantoris vice fungeretur. quod si sacerdos Levitæ ministerium subiret, non illum capite

pca.

DE REPVB. HEBR. 169
pœnas luisse, sed tamen בלא תעשה contra
numinis interdictum fecisse.

CAPVT XII.

*Templum Ierosolymitanum, Cur intus
illic tanta vis auri. De templis vete-
rum, in qua aurum non inferebatur.
non esse id Iudæorum institutis contra-
rium. Confutatus quorundam error.
Talmudicorum scitum de iis, qui sa-
cram adem adeunt. Quid sint תע-
שו In in Messia edicto. Salomonis in-
dustria in templi extruptione. Quam
celeriter consummata ea operis moles.
Diana Ephesia ades quibus impensis &
quam lente adificata. cur in palustri
solo ea posita. Iudæorum commentum
de monte Moria.*

Nihil rerum Iudaicarum pulcrius,
magnificentiusque fuit, nec quod
magis celebratum monumentis om-
nium sit, quàm illud immensæ opu-
lentiaë templum, quod in urbe Ieroso-
lymâ extructum, dedicatumque à Sa-
lomone est. Ejus descriptio luculenta
apud Flavium Iosephum extat in octa-
vo Antiquitatum libro. Quare nos,
quæ de magnitudine, deque arte &
modo operis dici possunt, non ex-
quemur. Vtique, quod hujus ædis in-
L 5 terius